

Kaygan Zemindeki Koltuk 1

– KOCAMANOĞLU · 02 Nisan 2012

Moskova'da, her gün bir çok handikap yaşıyordu. Birileri kaygan zeminde koltuğunu muhafaza etmeye çalışırken, diğer bir yanda bu kaygan koltuğa tırmanmak isteyenlerin planlarıyla doluydu. Bu topraklarda yaşamak bile, özel bir gayrete ve biraz da şansa bağlıydı. İşler her geçen gün biraz daha çetrefilleşiyordu. Her ne kadar bu tür işlerden uzak durmak istemesine rağmen; bu güne kadar bulaştığı ve aldığı görevlerden dolayı bir kenara çekilerek, sade bir vatandaş gibi yaşaması da mümkün değildi. Çoğu zaman evli bile olduğunu unutuyordu. Elena'nın küserek, evi terk ederek, gidişi üzerinden bir yıldan fazla olmuştu. Yaşadığı gaileler yüzünden aklına bile düşmediği zamanlar çok oluyordu.

Diğer yanda işler, her geçen gün biraz daha karışıyordu. Her geçen gün rakiplerin takibi üzerinden eksik olmuyordu. Yine bir takibe uğramıştı. Önceleri farkında olmayarak yerinden oynattığı taşların altındaki böcekleri rahatsız etmişti. Birilerinin tasallutundan, saldırılarından korunması gerekiyordu. Taksiyle önce Marks meydanına, sonra Kalinin meydanına çıktı. Ukrayna otelinin önünden Moskova ırmağını geçerek Kutuzov meydanına, oradan da ara sokaklara birine girerek izini kayıp ettirmişti. Kentte gerçek dışı bir hava vardı. Kasavetli ve kurşuni renkteydi. Sokaklar genişti ama kötü aydınlanıyordu. Kıl payı kurtulmuştu. Yorgun ve bitkindi. Gidebileceği bir yer de yoktu. Sisteme duyduğu nefret her geçen gün biraz daha artıyordu. Sovyetler, imtiyazlı sınıfın en ünlü zalimleriyle doluydu. 'Şiddet ve çatışmayı değişmez doğa yasası' diye adlandıran Darwin'e ve onun peşinden giderek, otuz yılda otuz milyon insanı açlıktan, sefaletten, vatana ihanetten ve keyfiyetten ölüme sunan Stalin'e, ağza alınmayacak küfürler savurdu. Düğümün üzerinde toplandığı kişiyi bulmaya kararlıydı. Şehirden tamamen uzaklaşmıştı. Takip edende görünmüyordu ama ayağını yinede gaz pedalından çekmedi. Aklına Veronika geldi.

Veronika, Elena'nın üniversitede oda arkadaşlarından biriydi. Veronika Tula'da oturuyordu. Onu bulmak için, şehirde bir telefon rehberi buldu. Adres ve telefonunu aldı. Aradığı adrese geldiğinde, evin ışıkları yanmıyordu. Zili çaldı, açan olmadı. Anlaşılan henüz gelmemişti. Uzun bir süre, dışarısoğuk olduğu için, bir kafeteryada oyalanarak onu bekledi. Veronika eve geldiğinde, saat dokuzu gösteriyordu. Şık ve başarılı bir iş kadınıydı. Anahtarıyla kapıyı açmaya çalışırken, İvan : 'Veronika' dedi yavaşça.

Kadın sıçradı. "Kim var orada?"

"Ben İvan!"

"Tanrım, İvan. Sensin." Kadın çok korkmuştu. Çantasını düşürdü.

"Veronika, yardımına ihtiyacım var." İvan çok perişan görünüyordu.

Kadın isteksizce kapıyı açtı ve girmesi için işaret etti. "Yemek yedin mi?"

"Hayır" dedi İvan.

"Bir şeyler hazırlarım." Veronika'nın korkusu kalmamıştı. "İçki ister misin? Özür dilerim. Viskiden

başkası kalmamış. Gazeteleri okudum. Baban öldürülmüş, katil zanlısı olarak arandığını yazıyordu."

"İnanıyor musun?"

"Neye inanacağımı bilmiyorum. Ama saklandığını tahmin ediyorum."

"Sadece bir iki gece için... Başını belaya sokmak istemiyorum."

"İyi ama kimden kaçırıyorsun?" Ben mutfakta bir şeyler hazırlarken, bir duş alabilirsin. Üzerine, eşofmanlardan birini giyebilirsin" Veronika, İvan duş alırken; kısa yollu bir şeyler hazırlamıştı. Tepsiyi alarak geldi. Viskileri yudumlayarak yemeklerini yediler. Veronika çok yakın oturmuştu, bacakları birbirine değiyordu. Hikâyeyi yumuşatarak, bilmesi gereken kadarını anlattı. Veronika yine de şok oldu. Adını vereceğim kişinin adresi ve telefonu lazım. Ama kayıtlarda yok. Ancak özel yollarla onu temin edebilirsin ama dikkat çekmemen lazım."

"Tanrım!" dedi.

"İstedğini bulacağım. Tanıdığım biri var. Laf aramızda benden de biraz hoşlanıyor... Evli biri... " Veronika akıllı, sözünü sakınmayan, kimi zaman insanları kıracak kadar açık sözlüydü. Çok çekici bir kadın olmuştu.

"İşinden hoşlanıyor musun?"

"Evet..."

"İstedğin bir iş yapıyorsun."

"Evet" dedi Veronika, içkileri tazeledi. "Elena nasıl? Aranız iyi değil mi?"

"Ayrıldık, fakat boşanmadık."

"Bunu duyduğuma sevindim" ama sesinde hiçte öyle bir ton yoktu. İçtikçe gevşiyordu. Kadını çekici buluyordu. Kadın da kendisi için aynı şeyi düşünüyor gibiydi.

"Biliyor musun, okuldayken siz ne zaman yatağa girseniz her şeyi duyardım" dedi, kışkırtıcı bir ifadeyle... Adam biraz daha yaklaştı, kadın da... Ona karşı duygularından korkuyordu. Kadının baş döndürücü parfümünü duyabiliyordu. Veronika ceketini çıkardı. İpek bluzunun altında iri göğüslerini görebiliyordu. Birden onu soyarak, çıplak görmek istedi ve bu arzusundan dolayı da sıkıldı.

"Veronika bu yaptığımız yanlış."

"Elena rahibe hayatı mı yaşıyor sanıyorsun" diye fısıldadı. İvan hiçbir şey söylemedi. Elini İvan'ın ensesinde ve saçlarında gezdirmeye başladı. İvan eğilip kadını öptü. Birlikte yatak odasına geçtiler. İvan onun bluzunu çıkardı... Öptü. Kendini hem suçlu hem de mutlu hissediyordu. İkisnin de uzun zamandır yaşamadıkları bir histi bu...

Sabah kalktığında Veronika işe gitmişti. İvan'ın istediği telefon ve adresi bulmuş ve telefonla İvan'a

bildirmişti. Akşam eve döndüğünde; İvan yoktu. İvan kısa bir not yazarak evden, verilen adrese girmek üzere ayrılmıştı. Aradan bir iki gün geçmişti.

....

Veronika o gün yarım gün çalışıyordu. İşten çıkınca alışverişe gitmişti. Ekmek, süt, tavuk ve sebze kuyruğunda bekledi. 'Beklemelerin bilerek planlandığından emindi. İnsanları bütün gün çalıştıran, günün sonunda karınlarını doyurabilmek için saatlerce bekleten sistematik yapıda devrim yapmaya kalkamayacak kadar yorgun bir toplum oluşturma çabası yatıyordu' diye düşünüyordu. İvan'ın tekrar dönebileceğini ümit ediyordu. Elleri dolu olarak eve girmişti. Yorgundu. Yemekten sonra Pravda, İzvestiya gazetesinin sayfalarına bakıyordu. Gözüne bir ölüm ilanı ilişti. İyice bakınca, dün adres ve telefonunu aldığı adamdı. İvan onunla görüşmüş olmalıydı. Dediği gibi ona bulaşan öldürülüyordu. Düşündü, ne yapacağını bilmiyordu. İçini bir korku kapladı. 'Bu nasıl bir şeydi? Bu ne biçim devlet, bu ne biçim sistem' diyordu. Bir anlam ve mana vermiyordu.

Gece yarısı zil çaldı. İçini bir korku kapladı. O gece kimseyi beklemiyordu. Geceliğini ilikledi ve kapı deliğinden baktı. Üzerinde şık bir elbiseli bir adam duruyordu.

"Size İvan'dan bir mesaj getirdim."

"Sizi dinliyorum."

Adam gülümseyip omuz silkmişti. "Dışarı soğuk, sizi bir kaç saniye rahatsız edeceğim" Veronika tereddüt etti ve kilidi açtı. "Pekala" dedi ve adam hızla içeri daldı. Omuz vurup kadını yere düşürdü. Tabancası vardı.

"Lütfen yapma..." dedi dehşetle. Ayağa kalkmaya çalıştı.

"Kımıldama... İvan nereye gitti?"

"Bilmiyorum."

"Yalan söyleme!"

"Gerçekten bilmiyorum." Adam onu yatak odasına yöneltti. Tecavüz edecek diye korktu. "Yatağa yat..."

"Hayır. Lütfen yapma!"

"Sadece nereye gittiğini öğrenmek istiyorum. Seninle beraberdi. Bunu biliyoruz."

Veronika dizlerinin büküldüğünü hissetti. Adam saldırıp onu yakaladı. Bir süre mücadele ettiler. Adam çok güçlüydü. Onunla baş etmesi de hemen hemen imkânsızdı. Beklemediği bir anda arkadan yakalamıştı. Hareket etmesine fırsat vermeden boynunu kırdı. Bırakınca boş bir çuval gibi yere yuvarlanmıştı. Gelen adam, işini yapmanın rahatlığı içinde gecenin karanlığında ortadan yok oldu.

...

Devamı Var...